

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB6 : 1848

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB6 : 1848", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 23.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb6-txt-shoot-n74.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB6:74

#

NB. NB.

Ja saaledes var det dog godt med hiin lille *Artikels* Udgivelse. Jeg begyndte med *Enten - Eller - og to opbyggelige Taler*; nu ender det med, efter hele det Opbyggeliges Udvikling - saa en lille æsthetisk Opsats. Det udtrykker: at det Opbyggelige, det Religieuse var Det, der skulde frem, og at nu er det Æsthetiske tilbagelagt, det svarer omvendt til hinanden^a, for at vise, at det ikke var en æsthetisk Forfatter, der i Aarenes Løb var bleven ældre, og paa Grund deraf var blevet religieus.

a eller det er som en omvendt Confrontation

Det er ikke egl. min Fortjeneste det er Styrelsens som har holdt mig i Tømmerne ved Hjælp af et uhyre Tungvind og en bekymret Samvittighed.

Men der havde dog manglet Noget, hvis den lille *Artikel* ikke var kommet, Sandsebedraget havde dog været sat, som var det mig, der væsentlig havde forandret mig i Aarene, og saa er et meget vigtigt Point i den hele Produktivitet tabt.

Vistnok er jeg bleven ved denne Produktivitet opdraget, udviklet mere og mere religieust: men i afgjørende Forstand havde jeg faaet de Tryk, der havde vendt mig fra Verden, førend jeg begyndte paa *Enten - Eller*.^b

b Mit eneste Ønske var allerede, saa afgjort som muligt, den Gang: om muligt paa anden Maade at gjøre dog noget Godt til Vederlag for hvad jeg personlig havde forbrudt. At jeg er bleven mere og mere religieust udviklet, er just kjendeligt paa, at jeg nu tager Afskeed med det Æsthetiske, fordi jeg ikke veed hvor jeg skulde faae den Tid, jeg kunde vilde ell. turde udfylde med æsthetisk Frembringelse.

Mine Kræfter, det vil sige de legemlige ere i Aftagende, mit Helbred vakler frygteligt: jeg oplever dog nok neppe selv at udgive det egl. Afgjørende, som jeg har liggende færdig. (»en *Cyclus Afhandlinger*; » *Sygdommen til Døden*«; » *Kommer hid alle I, som arbeide og ere besværede*«; » *salig den, som ikke forarges*«.). Det er min Dom, at her er mig forundt at fremstille Xstd. endnu engang og saaledes, at derpaa en heel Udvikling kan begrundes. Det om Samtidighedens Situation; at Xsti Liv er uendelig vigtigere end Følgen; Ukjendeligheden ell. Incognitoet i Forholdet til Gud-Msket; den ligefremme Meddelelses Umulighed o: s: v.; alle *Afhandlingerne* indeholder i mine Tanker en saadan Rigdom af Ideefylde, at jeg atter, o atter og atter ikke noksom kan prise Gud, som har forundt mig saa uendelig meget mere end jeg havde ventet. Og jeg er derhos forvissat om, at det vil tjene til Xstd^s Inderliggjørelse, o, thi man har dog taget den forfængelig, gjort den for mild, saa man har glemmt hvad Naade er; thi jo mere Strenghed, jo mere viser Naaden sig at være Naade, og ikke saadan

mskelig Medlidenhed.

Saa blot eet Ønske for denne min Stræben, hvis jeg skilles fra den. Jeg lever i den Tro, at Gud vil lægge Styrelsens Eftertryk paa en msklig forstaaet høist Ulykkeligs Liv, der dog ved Guds Hjælp har følt sig ubeskrivelig salig - men mit Ønske er, at nu R. Nielsen maatte være til at stole paa. Den samme Sag, der har kostet mig mit Helbred og saa uhyre Anstrengelse, den samme Sag, der, saa længe jeg lever, blot vil volde mig Forhaanelser og Krænkelser fordi jeg paa mange Maader er en Gjenstand for Misundelse, den samme Sag er, saasnart jeg er død, en seierrig Sag: blot han saa ikke giver altfor meget Kjøb.

Saa vender jeg mig til den anden Side, glemmende alle disse mange, mange Tanker, kun betænkende mine Synder og fortrøstende mig til Jesu Xsti Forsoning.